

עק"פ 23220/12/16 - אבירם דהרי נגד דרור לדרמן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עק"פ 23220-12-16 דהרי נ' לדרמן

בפני כב' השופט יואל עדן - אב"ד

כב' השופט גד גדעון

כב' השופטת גילת שלו

המערער	אבירם דהרי
נגד	
המשיב	דרור לדרמן

פסק דין

השופט יואל עדן, אב"ד

1. זהו ערעור על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ג. אמוראי בק"פ 35433-10-16 מיום 6.12.16 במסגרתה הורה בית המשפט על מחיקת הקובלנה שהגיש המערער כנגד המשיב, מחוסר סמכות.

המערער הגיש כנגד המשיב קובלנה פלילית הכוללת שני אישומים, ובכל אחד מהאישומים יוחס למשיב, בהוראות החיקוק, ביצוע עבירה של פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע, עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965.

בעובדות המפורטות בקובלנה, מפורט הרקע הנטען לקובלנה, ובפרק זה מפורטות עובדות רבות הקשורות למערער, למשיב, ולהתנכלויות נטענות של המשיב כלפי המערער.

העובדות הרלבנטיות לעבירות הנטענות מפורטים בפרקי האישומים בקובלנה:

באישום הראשון נטען כי ביום 4.7.16 המשיב "**העיד בשבועה**", בבית משפט השלום בקרית גת, ונטען כי במסגרת עדות זו מסר המשיב "**עדות שקרית בעניינים שונים**". העובדות הנטענות ביחס לעדות השקרית הנטענת הינה על כי לכשנשאל המשיב בבית המשפט: "**אתה ציינת באתר האינטרנט שלך שאתה נכנס לפוליטיקה**" הוא השיב לשאלה

זו: "לא ציינתי זאת". לקובלנה צורפה כתבה שנטען כי המשיב פרסם באתר האינטרנט שלו, ונטען כי המשיב "שיקר במצח נחושה בתשובתו זו לבית המשפט". במסגרת האישום הראשון נטען כי "עדות שקר זו הינה פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע שכן במעשהו זה התכוון הנאשם לפגוע בשמו הטוב של הקובל ולעשותו ללעג ולקלס בפני בית המשפט ולבזותו בפני הציבור כולו".

באישום השני נטען כי ביום 5.7.16 המשיב "העיד בשבועה", בבית משפט השלום בקרית גת, וכי גם בעדות זו מסר עדות שקרית. העובדות הנטענות ביחס לעדות שקרית נטענת זו הינן על כי לכשנשאל המשיב בהקשר למיקום הפיזי של משרדי חברה בבעלותו: "אז מה יש בשדרות אם אין פקס איך החברה עובדת?", ותשובת המשיב לשאלה זו היתה "... משרדה של החברה מוקמו בשדרות ומשם היא פעלה". לשאלת התובע "עד מתי?", השיב המשיב "עד שהחל תהליך פירוקה...". נטען כי תצהירה של עיריית שדרות לבית המשפט באותו תיק סותר את תשובת המשיב, וכי דו"ח חוקר של רו"ח משרד הפנים מעיד כי המשיב "שיקר במצח נחושה בתשובתו זו לבית המשפט". גם ביחס לעדות זו נטען כי הינה פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע בשמו הטוב של המערער.

2. בהחלטתו מיום 6.12.16 נקבע ע"י בית משפט קמא כי האפשרות להגשת קובלנה ע"י אדם "מוגבלת ומצומצמת לרשימה סגורה של עבירות המנויות בתוספת השניה" (לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982). נקבע כי עיון בקובלנה שהוגשה, כמו גם בתגובה שהוגשה ע"י המערער בהתאם להחלטה מיום 29.11.16 - "מצביע על כך שהמדובר בקובלנה שעניינה בשבועת/עדות שקר, עבירות לפי סעיפים 237 או 239 לחוק העונשין, עבירות אשר אינן מנויות על העבירות שבתוספת השניה לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב, ומשכך דינה של הקובלנה להימחק על הסף מחוסר סמכות".

בית משפט קמא מצא בנוסף, להפנות לסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965, וקבע כי: "המדובר בהגנה המשתרעת על כל פרסום אשר נאמר במסגרת הליך משפטי...".

עוד הוסיף בית משפט קמא כי כתב הקובלנה כולל עובדות שאינן נדרשות לצורך ביסוס האשמה, והינן חזרה על עובדות שנטענו בקובלנה שעוכבה.

שני ההליכים אשר נטען כי במסגרתם העיד המשיב עדות שקר, הינם תביעות כספיות שהוגשו ע"י המערער כנגד המשיב ואחרים.

3. לאחר שנשמעו טענות הצדדים בעל פה ובכתב, נבחנו הקובלנה, התגובה שהוגשה ע"י המערער בבית משפט קמא להחלטה, וההחלטה ונשקלו טענות הצדדים, המסקנה היא כי דין הערעור להידחות.

ייאמר תחילה כי הקובלנה נשוא ערעור זה, כמו גם הודעת הערעור, כוללים טענות רבות אשר אינן רלבנטיות כלל לאישומים הנטענים ולעבירות הנטענות במסגרתם, וההתייחסות להלן הינה אך לעובדות הרלבנטיות לאישומים הנטענים בקובלנה.

סעיפי העבירות באישומים שבקובלנה, מאפשרים הגשת קובלנה פלילית על בסיסם. סעיף 8 לחוק איסור לשון הרע קובע כי **"עבירה בשל לשון הרע לפי חוק זה תהא בין העבירות שבהן רשאי הנפגע להאשים ע"י הגשת קובלנה לבית המשפט"**.

חוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) קובע, בסעיף 11 לו, כי **"המאשים במשפט פלילי הוא המדינה והיא תיוצג בידי תובע שמנהל את התביעה"**.

סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) קובע כי: **"על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המנויות בתוספת השניה ע"י הגשת קובלנה לבית המשפט"**.

התוספת השניה לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) אינה כוללת עבירות של עדות שקר או שבועת שקר לפי סעיפים 237 או 239 לחוק העונשין, ולפיכך, לא ניתן להגיש קובלנה בעבירות אלו, והגשת אישום בהן שמורה למדינה כאמור בסעיף 11 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב).

הוראת סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע קובעת כי: **"לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי - (5) ... פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור"**.

4. האישומים הנטענים בקובלנה מייחסים למשיב, במסגרת העובדות המפורטות בה, דבר מתן עדות שקר, בשני הליכים.

לצורך בחינת שאלת הסמכות, כמו גם השאלה אם מהוות העובדות המתוארות בקובלנה עבירה, נתייחס לעובדות האמורות ואליהן בלבד, בהנחה שעובדות אלו יכולות היו להיות מוכחות במסגרת שמיעת הראיות. מובן, כי זוהי הנחה בלבד, לצורך בחינת שאלת הסמכות ועצם התקיימות עבירה.

המסקנה הינה כי גם אם אכן מדובר בעדות שקר, הרי שהעובדות המתוארות בקובלנה אינן מהוות עבירה מכוח חוק איסור לשון הרע משני טעמים: האחד - סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע קובע כי פרסום שנעשה תוך כדי דיון ע"י בעל דין או עד, לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי.

הטעם השני הוא כי גם לגופו של עניין, הדברים אשר מיוחס כי נאמרו במסגרת עדות השקר הנטענת, אינם מהווים במהותם לשון הרע, גם אלמלא הסייג אשר נקבע בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע. באישום הראשון נטען כי המשיב לא אמר אמת בתשובתו לשאלה אם ציין באתר האינטרנט שלו שנכנס לפוליטיקה. גם אם לא מדובר בדבר אמת, כפי טענת המערער, הרי שאין בכך כדי פרסום **"לשון הרע"**. אמירה זו אינה קשורה למערער כלל, אלא עניינה המשיב והאם ציין באתר האינטרנט שלו אם נכנס לפוליטיקה אם לאו.

באישום השני נטען כי המשיב לא אמר דבר אמת ביחס למיקום משרדה של החברה שבבעלותו. גם כאן, אף אם אין מדובר בדבר אמת, כטענת המערער, הרי שאין בכך כדי פרסום "לשון הרע". גם אמירה זו אינה קשורה למערער כלל, ואין עניינה המשיב.

עצם העובדה הנטענת, גם אם היתה מוכחת, על אי אמירת דברי אמת, אין בה, באף אחד משני האישומים, כדי להוות, בתוכנה, כדי לשון הרע.

מובהר, כי אין באמור כל התייחסות לשאלה האם יש ממש בטענה כי לא מדובר בדברי אמת, וכאמור, ההתייחסות הינה לעובדות הנטענות בקובלנה, מתוך הנחה כי היו הן מוכחות.

מכל האמור, העובדות המפורטות בקובלנה אינן מהוות עבירה, במי מהאישומים הנטענים, הן מכוח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, והן מכוח אי היות הדברים לגופם כאלו העולים כדי לשון הרע.

משכך, דין הקובלנה ביטול.

הטענות אשר הועלו בקובלנה הינן, הלכה למעשה, טענות בדבר עדות שקר, הגם שסעיף החיקוק אשר נכתב בקובלנה, בשני האישומים, הינו עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע.

ככל שהקובלנה עניינה עבירה לפי סעיפים 237 או 239 לחוק העונשין, עדות שקר או שבועת שקר, הרי שהגשת קובלנה אינה אפשרית, הואיל וסעיפים אלו אינם כלולים בתוספת השניה לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), והגשת אישום בעבירות אלו שמורה למדינה מכוח סעיף 11 כאמור.

5. מכל האמור, דין הקובלנה שהוגשה ע"י המערער היה ביטולה, מחמת כך שהעובדות אשר תוארו בקובלנה אינן מקימות את העבירה שנטענה בקובלנה, לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, וככל שעניינה של הקובלנה היה בעבירות של עדות שקר או שבועת שקר, הרי שהמערער נעדר סמכות להגשת קובלנה בעבירות אלו.

לפיכך, דין הערעור להידחות.

המשיב טען לפסיקת הוצאות, וביקש שאלו יפסקו משיקולי הרתעה. אינני מוצא מקום לכך.

הטלת הוצאות כפי שמבקשים חברי להטיל אינה עולה בקנה אחד עם הוראות סעיף 80 (ב) לחוק העונשין, תקנה 9 לתקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר), כמו גם עם התנהלות ההליך.

בבית משפט קמא לא התקיים אף לא דיון אחד, ולא הוטלו ע"י בית משפט קמא הוצאות. יתירה מכך, בבית משפט קמא לא התבקשה, ולא הוגשה, אף לא תגובה של המשיב. הערעור שבפנינו הינו ערעורו של הקובל, והמשיב לא הגיש כל ערעור על כך שלא נפסקו לזכותו הוצאות, ובצדק, שכן הוא כלל לא צריך היה לבצע פעולה כלשהיא בהליך. בהיעדר ערעור של הצד שכנגד, קיימת בעיית סמכות בפסיקת הוצאות בגין ההליך בבית משפט קמא, אשר לא נדרש לכך.

מעבר לכך, הטלת הוצאות, גם בקובלנה, כפופה להוראות חוק העונשין, בסעיף 80 (ב) ולתקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר). אכן, כאשר מדובר בקובלנה התייחסות שונה מהטלת הוצאות בהליך פלילי אחר, אולם עדיין כפוף בית המשפט להוראות החוק והתקנות. אפנה בענין זה לעק"פ (חיפה) 51096-03-11 **וינמן נ' זיו** (1.6.2011) בו נפסק כי: **"גם מקום שבו רואה בית המשפט לפסוק הוצאות ושכ"ט עו"ד לטובת נאשם בקובלנה פלילית פרטית, עליו לעשות כן במסגרת המגבלות הקבועות בסעיף 80 (ב) לחוק העונשין ובתקנות שהותקנו על פיו...".** בעק"פ 39697-06-17 (חיפה) **סולומונוב נ' פוגל** (25.9.17) חוזר על כך בית המשפט, בהדגשה כי הוצאות ושכ"ט עו"ד יש לפסוק **"במסגרת המגבלות הקבועות בסעיף 80 (ב) לחוק העונשין ובתקנות שהותקנו מכוחו"**.

מצטרף אני לדברים אלו. פסיקת ההוצאות שמבקשים חברי להטיל אינה מתיישבת עם כללים אלו. אפנה לתקנות ולכך שבהליך הקודם, כמו גם בפנינו, לא היה מי מהצדדים מיוצג. גם אם נתעלם מהיעדר ייצוג, הרי שהסכום חורג מזה שנקבע בתקנות (ר' תקנה 9 והתוספת בס"ק (ב)). אוסיף כי אמנם התקיימו בערעור שתי ישיבות, אולם בדיון הראשון הסכים המערער לדחיה לצורך בחינת אפשרות סיום הליכים בין הצדדים בגישור. כך או כך, הסכום חורג מהתקנות.

אשר להתייחסות להליכים אחרים - סבור אני כי בנסיבות הענין, במסגרת הליך ערעור על החלטת מחיקה מחוסר סמכות של קובלנה, אין זה נכון לבוא חשבון עם המערער בגין ההליכים האזרחיים שהגיש כאמור.

יואל עדן, שופט

השופטת גילת שלו

אני מצטרפת לאמור בחוות דעתו של כב' השופט עדן, בכל הנוגע לדחיית הערעור, מהנימוקים שפורטו על ידו.

יחד עם זאת, בשונה מחברי, אני סבורה כי מדובר במקרה חריג המצדיק את חיובו של המערער בתשלום הוצאות לטובת המשיב, עקב ניצולו לרעה את הליכי המשפט. לשם כך, אין מנוס אלא לפרט בקצרה חלק מההליכים המשפטיים הרבים שנקט העורר כנגד המשיב, הליכים אותם אזכרו שני הצדדים במסגרת הערעור שבפנינו (הן במסגרת תגובתו של המשיב בכתב לערעור, והן במסגרת הקובלנה נשוא הערעור).

עמוד 5

במסגרת **ת"ק 42158-02-16** הגיש המערער, המשמש כראש עיריית קרית גת, תביעה כספית כנגד המשיב, תושב העיר (ואחרים נוספים), בגין פגיעה בשמו הטוב, כשלטענתו, במסגרת עתירות שונות שהגיש המשיב לוועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-20, הוא הגיש תצהירים כוזבים לגבי פעילותו הפוליטית. בית משפט השלום דחה את התביעה, לאחר שמיעת הראיות, תוך שקבע כי לא הוכחה הטענה שהתצהירים כוזבים, וכי גם לו היתה מוכחת הטענה, לא היה בכך כדי להקים עילה לתביעה נזיקית. המערער הגיש בקשה למתן רשות ערעור על פסק הדין, אשר נדחתה ע"י בית המשפט המחוזי (רת"ק 19511-07-16). בהמשך, הגיש המערער בקשה למתן רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר דחה אותה (רע"א 9371/16 דהרי נ' לדרמן (10.1.17)), תוך שציין בין היתר, את הדברים הבאים:

"בית המשפט לתביעות קטנות קבע, כי תביעתו של המבקש - אף אילו הציג מסד ראייתי המניח את הדעת לשם הוכחת טענותיו - אינה מקימה את יסודותיה של העוולה הנזיקית הקבועה בחוק איסור לשון הרע... ואכן, מבלי לטעת מסמרות, עיון בחומר הראייתי שעמד בפני בית המשפט מצביע, למצער, על קיומם של קשיים לא מבוטלים להוכחת הקשר הסיבתי הנדרש בין הפגיעה לה טוען המבקש בשמו הטוב לבין האמור בתצהירים; עניינם של אלה כאמור בפעילותם הפוליטית של המשיבים 1-2 ואין בהם משום הכפשה או העלבה של המבקש".

על אף החלטה זו של בית המשפט העליון, בקובלנה שבענייננו, שב המערער והעלה את אותן טענות (בשינויים קלים בלבד, כשהפעם אינו מכוון לתצהירים, אלא לעדות בבית המשפט, אך באותם נושאים בדיוק), והפעם בהליך פלילי, בו נטל ההוכחה המוטל עליו כבד יותר.

במסגרת **ת"ק 7163-02-16** הגיש המערער תביעה כספית כנגד המשיב ואחרים נוספים, בטענה כי המשיב פגע בשמו הטוב בשלוש הזדמנויות- במכתב למבקר העיריה, בכתבה שכתב לאתר אינטרנט, ובראיון ברדיו. בית משפט השלום דחה את התביעה בפסק דין מפורט (לאחר שקודם לכן מחק על הסף את התביעות נגד 3 מהנתבעים), תוך שקבע כי אין בפרסומים האמורים משום לשון הרע; בית המשפט אף קבע כי **"יש ממש בחשש כי התביעה הנוכחית נועדה בעיקרה לפגוע בנתבע, עקב ביקורת שהטיח בתובע, בגין התנהלותו הציבורית כראש עיר"**, וקבע כי למרות שאין מדובר בתביעת השתקה קלאסית, הרי שריבוי הטענות מטריד. בקשות למתן רשות ערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי (רת"ק 17220-05-16) ולבית המשפט העליון (רע"א 7535/16), נדחו.

בק"פ 52981-02-16 הגיש המערער קובלנה פלילית נגד המשיב, במסגרתה האשימו בשש עבירות של פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע, בגין עניינים שונים; ובין היתר האשים את המשיב שהשתמש במצגים כוזבים ובהם הכחשתו שהוא עוסק בפעילות פוליטית (אישום שלישי), וכן האשימו בנוגע לאותם פרסומים שנדונו במסגרת ת"ק 7163-02-16 (אישומים רביעי, חמישי ושישי). ההליכים בקובלנה זו עוכבו ע"י היועץ המשפטי לממשלה ביום 21.9.16.

זמן קצר לאחר עיכוב ההליכים בקובלנה האמורה, ביום 27.10.16, הגיש המערער את הקובלנה שבענייננו, שחלקים גדולים מהמתואר בה זהים לאמור בקובלנה שעוכבה, לרבות הטענות הדומות בנוגע לאישום השלישי, ולא בכדי ציין בית המשפט קמא בהחלטה מיום 29.11.16 כי מדובר לכאורה ב"מחזור" של הקובלנה שעוכבה.

מכל האמור עולה, כי הקובלנה שבענייננו היא חלק מהליכים רבים שיזם המערער נגד המשיב, בגין מסכת טענות דומות,

הכל בעקבות ביקורתו של המשיב כלפיו כאיש ציבור; וכי המערער משתמש בהליכים המשפטיים ובבתי המשפט כחלק ממאבקו במשיב, תוך ניצול הקלות שבה ניתן לנקוט בהליך פלילי נגד אדם, בדרך של קובלנה.

יתרה מכך, בענייננו מדובר בקובלנה נטולת בסיס עובדתי ומשפטי, שהוגשה לאחר שתביעותיו של המערער באותן סוגיות נדחו ע"י כל הערכאות, ולאחר שניתנו פסקי דין מנומקים, עימם המערער אינו משלים. בהקשר זה נאמר במקרה אחר בענייננו של המערער (רע"א 2816/17 דהרי נ' לוי (10.5.17)), אליו הפנה המשיב:

"הנה כי כן, המבקש, המכהן כראש עיר, מעסיק את הערכאות השונות לא אחת, בהגשת תביעות בגין לשון הרע אם נגד עיתונאים - לרוב - ואם נגד אחרים... לא יפלא איפוא כי בית המשפט לתביעות קטנות סבר שהמבקש עושה שימוש לרעה בהליכי משפט... התיחסותם המשפטית והעובדתית של שני בתי המשפט הקודמים אינה תומכת בקבלת הבקשה; יש לבחור זירת מאבק נכונה. צר כי המבקש, משרת ציבור ואיש ציבור ותיק, מנהל מלחמות גם כשאין להן ביסוס מספיק, ובמיוחד בדרכים מעין אלה שנקטו. יתן המבקש אל לבו את אלה במבט לעתיד".

המדובר בשימוש מופרז ומיותר בזכות הגישה לערכאות, וכבר נקבע בעניין זה, כי "יש להרתיע גורמים הפונים לבית המשפט בעתירות חסרות שחר, שמטרתן לנצל את במת בית-המשפט בדרך בלתי ראויה", וזאת באמצעות הטלת הוצאות משמעותיות (בג"ץ 6259/10 העמותה לקידום דרך אחרת נ' שר האוצר ואח' (13.12.10)).

בהקשר זה יצוין, כי קיומן של הוראות סעיף 80 לחוק העונשין והתקנות שהוצאו מכוחו, אינו שולל את האפשרות, כי גם בהליכים פליליים יוטלו, במקרים המתאימים, הוצאות בגין שימוש לרעה בהליכי משפט (ראו למשל ע"פ (ת"א) 70968/06 אליטוביץ נ' מדינת ישראל (25.2.08) והפסיקה שהובאה שם). בנוגע לקובלנה פלילית שהוגשה ללא בסיס, מקובלת על"י קביעתו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעק"פ (חיפה) 16927-04-15 הלפרין נ' כרמי (14.5.15), שם נקבע:

"ככל שהדבר נוגע לפסיקת הוצאות - סעיף 80(א) לחוק העונשין מסמיך את בית המשפט לפסוק הוצאות לטובת נאשם שזוכה, וזאת אם שוכנע שהאישום שהוגש כנגדו היה ללא כל בסיס ועילה. זה המצב שבפנינו... ואולם במקרה שבפנינו, סבורים אנו כי יש לפסוק הוצאות בהתאם לאמות המידה המקובלות בהליכים אזרחיים, וזאת מאחר ואין מדובר בהליך פלילי רגיל שיזמה המדינה אלא בקובלנה שהגיש קובל ללא כל בסיס כנגד אדם אחר. במקרה זה, סבורים אנו כי מדובר בהליך שהוגש ללא כל בסיס או שיקול ענייני, וכל שיש בו הוא הטרדה למשיב, אשר נאלץ להגיע לבית משפט קמא, ובהמשך גם להתדיין בערעור".

אינני מתעלמת מהעובדה, שהחלטת בית המשפט קמא ניתנה מבלי שהתקיים דיון ומבלי שהתבקשה תגובת המשיב, ועל כן החליט בית המשפט קמא להמנע מהטלת הוצאות; ואולם למרות זאת, המערער לא השלים עם ההחלטה, והגיש ערעור זה, שבעטיו נדרש המשיב להתייבב לשני דיונים ולהגיש תגובה מפורטת לטענות המערער; התנהלות זו במסגרת הערעור, בשים לב להתנהלות הקודמת שפורטה לעיל, מצדיקה כשלעצמה הטלת הוצאות בשיעור משמעותי על המערער.

לאור כל האמור לעיל, ומאחר ומדובר במקרה בוטה של שימוש לרעה בהליכי המשפט, לו תשמע דעתי, יחויב המערער אישית בתשלום הוצאות לטובת המשיב, בסך ₪ 10,000.

גילת שלו, שופטת

השופט גד גדעון

אני מצטרף לנימוקי כב' האב"ד, לעניין דחיית הערעור.

במחלוקת שנפלה בין חברי בשאלת ההוצאות, דעתי כדעת חברתי, כב' הש' שלו - כמוה, אף אני סבור, כי בנסיבות יוצאות הדופן שפירטה, נכון לחייב את המערער בהוצאות המשיב בגין הדיון בערעור, לרבות בשכר בטלתו בשל ניהול ההליך, על הישיבות שהתקיימו במסגרתו, בסכום הנקוב בחוות דעתה של חברתי.

גד גדעון, שופט

אשר על כן הוחלט פה אחד לדחות את הערעור, והוחלט בדעת רוב לחייב את המערער בתשלום הוצאות בסך ₪ 10,000 למשיב. ההוצאות ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ח, 15 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.

עמוד 8

גילת שלו, שופטת

גד גדעון, שופט

יואל עדן, שופט